

der af Forholdene er tvunget ud af sit Ægteskab, skal kunne eksistere for efter Skilsmissem. Som jeg fremhævede forleden, maa man jo ikke glemme, at selv om en Kvinde ikke længer er sin Mand's Hustru, er hun dog altid, i det Tilfælde hvor der er Børn, hans Børns Moder. Bidraget til Hustruen er mange Gange indirekte et Bidrag til Børnene. Tvinges en Hustru paa sine ældre Dage ud af Ægteskabet, er hun ubrugelig paa Arbejdsmarkedet og kan intet fortjene til sit eget Underhold. Tvinges en Hustru med Børn ud i sine yngre Dage, vil hun heller ikke, hvis hun skal kunne opfylde en Moders første Pligt: at passe og opdrage Børnene, kunne gaa ud og selv erhverve Udkommet paa Arbejdsmarkedet, thi derved vilde hun forsumme Børnene. Og naar Børnene først naar det 18de Aar, bortfalder Underholdsbidraget til dem, og de er ikke i den Alder store og dygtige nok til selv at gaa ud og tage Kampen op for Tilværelsen. Hun staar altsaa ganske berøvet Midler baade til sig selv og Børnene og skal alligevel baade selv leve og videre opdrage og uddanne Børnene. Hvis den Bestemmelse bliver staaende, som den staar nu, at kun i de Tilfælde, hvor Omstændighederne i særlig Grad taler derfor, skal der tildeles en fraskilt Ægtefælle Bidrag, kan jeg ikke se rettere, end at navnlig mange Kvinder paa den Maade vil blive tvunget til at leve i et Ægteskab, der, hvad vi vist alle kan blive enige om, vil virke til Ulykke navnlig for Børnene, naar Forholdet er saa daarligt mellem Ægtefællerne, at de rettelig burde søge Skilsmisse. Faar hun ikke nogen Adgang til at faa Underholdsbidrag som fraskilt, bliver hun derved indirekte tvunget til at blive indenfor et ulykkeligt Ægteskab.

Ministeren siger, at han forstaar, ja, endog af mine fremsatte Bemærkninger tydelig har mærket, at det ærede 7de Medlem for Hovedstaden har en vanskelig Stilling, idet hun som Kvinde er Tilhænger af Lovforslaget, men som Medlem af det konservative Folkeparti Modstander af det. Jeg tror, den højtærede Justitsminister har set mig igennem Brillen, der var indstillede paa at se mig som Balancekunstner, men jeg kan glæde Ministeren, der jo er en Frihedens og Frisindets Mand, med, at jeg ligesom alle andre indenfor mit Parti har fuldkommen Frihed til at udtale mig, som jeg selv finder for godt og ønsker, og derfor heller ikke er udsat for at komme til at balancere. Naar Ministeren dernæst

siger, at jeg med en paaskønnelsesværdig Iver, som udsprang fra Kvinden, har kaldt paa dette Lovforslag, ja, saa maa jeg jo rigtignok sige, at jeg ogsaa har faaet Lov til med et paaskønnelsesværdigt Taalmod, som udspringer fra Kvinden, at vente paa Lovforslaget, der, uvist af hvilken Grund, ikke tidligere blev fremsat af Regeringen. Jeg kan ikke se, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem min Stilling her og min Stilling tidligere, da jeg har kaldt paa Lovforslaget, eller at der er noget, der berettiger den højtærede Justitsminister til at tale om, at de, der kører med Stude, kommer ogsaa med. Jeg vil blot hævde, som jeg hævdede forleden, at havde vi faaet den første Del af Lovforslaget forelagt et halvt eller et helt Aar tidligere, havde vi nu været i Stand til at drøfte og arbejde videre paa den sidste Del af Lovforslaget, som nu kunde være forelagt, og saa havde vi været adskilligt bedre stillede end nu og kunde have faaet Lovforslaget endeligt udarbejdet langt tidligere. Min Advarsel imod at jasse Lovforslaget igennem skyldtes ikke alene den højtærede Justitsministers Appel til Rigsdagen om med „et Spring“ at komme frem foran de andre nordiske Lande, Norge og Sverige. Men nok saa meget skyldes min Appel i Dag den Bemærkning af den højtærede Justitsminister: Ingen kan, naar saadant noget trækker ud, naar det skal behandles med, hvad man kalder Grundighed, Omhu o. s. v., vide, hvor længe det varer, inden der kommer et Resultat ud af det. Naar jeg hører denne Bemærkning, føler jeg yderligere, at det har været paa sin Plads at mane til ikke alene at gaa frem med Grundighed, men ogsaa til ikke at forhaste sig. Ingen kan sikkert mere end jeg ønske, at dette Lovforslag — selvfølgelig i ændret Skikkelse — i sin Helhed fremmes, men jeg ser hellere en gennemarbejdet, gennemdrøftet og gennemtænkt Lov nogle Maaneder senere end en forjasket Lov nogle Maaneder tidligere. Jeg vil hverken anbefale det høje Ting Studeskørsel eller Vædekørsel, men saafremt den højtærede Justitsminister ikke kender en Mellemvej, beklager jeg den højtærede Justitsminister.

Mølgaard-Nielsen: At dømme efter en Del af de faldne Udtalelser ved denne Sags Behandling kan man have Grund til at vente, at Udvalget eller dog en Del af dets Medlemmer vil stille Ændringsforslag til § 28 — den Paragraf, der omhandler den tvungne borgerlige Ægteforening —, og at